SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 1 MEI 1941

EEN ONPRETTIGE VERRASSING

DE ONVERWACHTE GAST

Hoe hij toch nog een prettige verrassing bracht

Bertie en Elsje hadden zeker wel drie weken lang in hun tuintjes gewerkt voor ze eindelijk zo ver waren. Maar nu had Bertie dan ook een prachtig bed slakroppen, terwijl Elsje bloemkolen had staan en zelfs al radijsjes had geoogst. Van het eigen, kleine stukje grond, dat ze zelf mochten bewerken, telkens iets anders te kunnen oogsten, was hun trots. Bloemen groeiden er genoeg in de grote tuin, maar je eigen sla, aardbeien en radijsjes eten, was toch nog iets anders. Bertie en Elsje hadden ook elk een bessenstruikje gekregen. 't Waren nog maar heel kleine struikjes, maar 't was toch leuk, dat er al een paar besjes aan zaten.

Je kunt je indenken, wat een schrik en teleurstelling het op zekere morgen was, toen Els in haar tuintje kwam en daar alles verwoest vond. 't Was net, of er een stormwind over haar tuintje was gegaan, zo verlept en verwoest zag alles er uit. Aan de koolplantjes was duchtig geknabbeld, ja, er was letterlijk van alles.... gegeten. Alleen niet van de bessen, en dat verbaasde Elsje wel.

Vader en moeder en Bert en zelfs Antje, het meisje, begrepen er niets van. Nergens in de buurt had iemand een hond, die zo'n verwoesting op zijn geweten had kunnen hebben en een poes zou zoiets nooit doen, want die loopt altijd nogal voorzichtig, als zij al eens een bezoek komt brengen. 't Was voor iedereen een raadsel. Maar 't gekste moest nog komen! De volgende dag was ook Bertie's tuin omver gehaald! De verwoesting was groot. Van de slakroppen was gegeten en de rest lag verwelkt op de grond.

„Neen maar," gromde Bertie, „wie zou dát nou hebben uitgehaald? Dat zou ik toch weleens willen weten!"

De kinderen speurden ijverig rond. Ze keken onder de dichte rhododendrons, zochten tussen de hoog-opstaande dahlia's en heel achter in de tuin tussen de zonnebloemen. En ja, hoor, daar hoorden ze iets ritselen!

„Pst!" fluisterde Elsje, „ik zie iets wits...."

„Misschien wel een poes," zei Bertie zachtjes, en hij werkte zich op handen en voeten vooruit. 't Was werkelijk eventjes heel griezelig, die tocht door de struiken en het hoge gras. Plotseling zagen de kinderen weer iets bewegen en toen.... een paar lange flaporen en een brutaal konijnesnuitje!

„Vlug, haal een zak uit het schuurtje!" riep Bertie.

Even later keerde Elsje terug en nu was het konijn spoedig gevangen. Het was wel niet gemakkelijk geweest, want het was groot en dik en spartelde erg tegen.

„Het is zo zwaar van mijn slakroppen," zei Bert een beetje spijtig, terwijl hij het dier naar de schuur droeg. Vader kwam er bij te pas en omdat niemand van de buren konijnen hield, en de vondeling dus een vreemdeling moest zijn, besloot vader voorlopig een hokje voor hem te maken. Van een grote inmaakton knutselde vader heel handig een huisje. Hij zette de ton op vier pootjes, aan de voorzijde kwam een ruifje en 't was er ruim en lekker warm in het stro. 's Avonds kon de ongenode gast al in zijn nieuwe huisje. Nu moest hij echter ook nog wat te knabbelen hebben, en omdat in de tuintjes niet veel meer was overgebleven, vond vader, dat Bert en Elsje maar een bos wortelen moesten gaan kopen. Het tweetal holde de tuin uit, de laan door naar den groenteman. Vlak bij de winkel botsten Bert en Els bijna op tegen een vreemden jongen. De jongen scheen iets te zoeken en op niets anders te letten.

„Zoek je wat?" vroeg Bert.

„Ja.... hm.... ik zoek al twee dagen lang naar Witje...."

„Wie is Witje?" wilde Elsje weten. Ze kreeg namelijk ineens een angstig voorgevoel.

„Witje is een groot konijn," antwoordde de jongen. „Het deurtje van zijn hok is opengeraakt en.... Hebben jullie het misschien gezien?"

Even aarzelde het tweetal, toen zei Bert: „Ja, wij hebben een wit konijn.... we wilden juist wortelen voor hem halen. Vader heeft al een hokje voor hem getimmerd."

Er lag een stil verwijt in Bert's stem, doch de vreemde jongen lette daar niet op.

„Wát.... hebben jullie hem? Dat is reuze, zeg!"

„Niets reuze!" bitste Els. „De lelijkerd heeft onze tuintjes vreselijk verknoeid. Al mijn bloemkool, waarvoor ik maanden gewerkt heb, en Bertie's slakroppen zijn half opgeknabbeld. De schrok heeft alles beschadigd."

„O, dat is jammer," zei de jongen. „Zie je, ja.... Weet jullie wat, ik ga eerst Witje halen en dan zal ik dat van die tuintjes en zo.... proberen goed te maken. Misschien willen jullie wat van onze hortensia's en asters hebben. In onze tuin staan zoveel bloemen, en desnoods kunnen jullie dan een rotstuintje maken van het plekje, dat Witje heeft verwoest. Wij hebben ook een mooi rotstuintje. Ik woon op Zonnehoek en ik heet Rommie." Rommie ging met Bert en Elsje mee en herkende in het

konijn zijn Witje. Witje scheen hem ook dadelijk te kennen, want het liet zich gemakkelijk opnemen. „Gaan jullie nu mee," drong Rommie aan. Bert en Els waren zichtbaar teleurgesteld. In het bezit van Witje hadden zij hun verwoeste tuintjes vergeten, maar nu de rusteloze knager naar zijn rechtmatigen eigenaar zou terugkeren, leek alles veel erger. Daarom ging het tweetal eigenlijk slechts met tegenzin mee, doch op Zonnehoek kwam hun goed humeur gauw terug. 't Was er zó mooi, vol geuren en kleuren. En in het midden van de tuin bevond zich een grote vijver met goudvissen. Er waren ook broeikassen met zeldzame cactussen. Daar in de buurt stonden de konijnenhokken. Een was er leeg, daar werd Witje in gestopt, maar in het andere hok zat een konijnenmoeder met tien kindertjes. „Dat is Bontje," legde Rommie uit. „Mijn vader zou juist dezer dagen een nieuw hok maken, de kleintjes zijn groot genoeg om over twee hokken te worden verdeeld."

Vol bewondering keken Bertie en Elsje toe. „Schattig," zei Elsje, en ze knielde voor het hok, om beter te kunnen zien. „Die met dat vlekje op z'n neus is énig, zeg.... en dan die met dat hangend oortje!"

Ook Bert was verrukt. „Ik vind die witte met rooie oogjes mooi," zei hij. „Maar eigenlijk zijn ze allemaal even grappig."

„Ja, ze zijn leuk, nietwaar?" viel Rommie bij. „En omdat jullie nu toch al zo'n goed hokje hebt en ik niet alle konijntjes hier kan houden, mag je er elk twee uitzoeken."

„Méén je dat? Mag je dat doen?" riepen Bert en Elsje verheugd. „O, het is énig!"

„Natuurlijk mag ik ze weggeven," verzekerde Rommie. „Als ik maar weet, dat jullie de diertjes goed behandelen, en dát geloof ik zeker. Witje is er ten minste in die dagen ook niet magerder op geworden!"

De vader van Rommie kwam nu ook in de tuin, en hoorde van de schade, die Witje tijdens zijn uitstapje had aangericht. Hij liet den tuinman een wagen vol planten en bloemen naar het huis van Bertie en Elsje brengen. En in een mandje werden.... vier konijntjes gedaan, twee voor Bertie en twee voor Elsje.

„Kom je geregeld naar de konijntjes kijken, Rom?" vroeg Bert aan zijn nieuw vriendje. Nu, dat wilde Rommie graag, want veel vriendjes had hij nog niet, omdat hij nog niet zo heel lang hier woonde. 't Werd een prettige tocht naar huis, en overgelukkig namen Bert en Elsje de konijntjes een voor een op, om ze goed te bekijken.

„Het wordt tijd, dat ze een eigen huisje krijgen," lachte Rommie, „ze worden al zo groot."

Elsje verzon maar dadelijk aardige namen voor de konijntjes. Vlekje, Flapoortje, Witje en Pluimstaartje werden ze gedoopt.

De volgende dag werden de tuintjes weer in orde gebracht, en vader maakte van een andere ton nog een tweede hokje.

Tussen Rommie en Bertie groeide een dikke vriendschap. Rommie wist veel van konijnen, en Bertie en Elsje weer van planten. Later mocht het drietal zelfs een vijvertje in de tuin maken, waar ze vissen en waterplanten in hielden.

Er was volop te genieten en te leren, en menig vrij uurtje werd in de tuin doorgebracht. Maar nooit is Witje meer op bezoek gekomen bij Bertie en Elsje.

WILLY SCHERMELÉ

GEVRAAGD.....

Zeg, als je 'n lieven kleuter kent
Bijna zo groot als ik,
Zo'n krullebol met ogen blauw
En net zo kwiek als kwik,
Zo een die kruipt over de vloer
En hardop sprookjes leest,
Die wel eens in het hoekje moet
Als hij is stout geweest,
Zo een die tegen builen kan
En schrammen af en toe,
Die zich een tikj' allenig voelt
Zoals ik dat soms doe,
Zeg, pak zijn spullen bij mekaar
En zet hem op de trein,
Ik wil dolgraag zijn makkertje
En speelgenootje zijn.

VALLY

TOMMIE'S AVONTUREN

DOOR PIET BROOS

Aan de achterzijde stond een venster open en Tommie kroop naar binnen. Pingwing zou buiten blijven en kijken of er geen onraad was.

Toevallig kwam Tommie net in de keuken terecht en al gauw had hij de kruik met de kruizemunt te pakken. Ook de bezem en het toverboek met de toverspreuken waren in de keuken.

Tommie reikte door het venster alles aan Pingwing aan en kroop zelf weer naar buiten. Net op tijd. Want tovenaar Bokkehaar had onraad geroken en kwam kijken.

Hij zag Tommie door het venster klimmen en merkte ook dat er verschillende dingen waren weggehaald. Op zijn vilten pantoffels rende hij naar buiten, maar het was al te laat.

Hij verzon allerlei spreuken om Tommie en Pingwing terug te halen, maar die zweefden al lang op de bezemsteel boven het bos en zwaaiden eens naar Bokkehaar, die beneden stond te schelden.

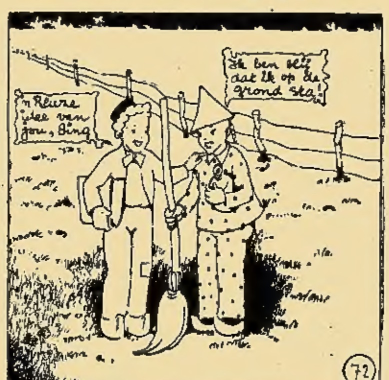
Als een pijl uit een boog schoot de bezemsteel door de lucht en Tommie en Pingwing vroegen zich wel wat angstig af, wat daarvan terecht moest komen. Wat ging het hard!

Toen het weer licht werd, vlogen ze nog steeds maar rond en geen van tweeën wist hoe weer naar beneden te komen. Tot Pingie een inval kreeg.

Tommie zocht alle spreuken na en eindelijk vond hij de goede om weer met de bezemsteel de begane grond te bereiken. Pikandoewiealibambam. Nauwelijks had hij het gezegd....

....of de bezem vloog naar beneden en binnen een paar tellen stonden ze op de grond, midden in een weiland. Ze waren blij dat ze weer vaste bodem onder hun voeten voelden.

WILLY WEETAL'S

DOOR

-R-M-BRINKERHOFF-

IK BEGRIJP NIET WAAROM DAT VERVELEND ANNEKE OOK AL MEE MOET MET ONS!

MAAR BOB!! ANNEKE IS ZO'N LIEF EN ZACHT KIND!!

IK MOET NIKS VAN KLEINE MEISJES HEBBEN! 'T ZIJN GEWOON ZEURKOUSEN DIE NIET EENS KUNNEN ZWEMMEN EN DUIKEN!

AUW! WAT IS DAT WATER KOUD!

WIE 'T LAATST IS, IS EEN BANGERD!!!

JANDORIE! DIE ZWEMT ALS'N RAT!

KOM DAN TOCH BOB!

HALLO, BOB! KOM EENS KIJKEN NAAR DAT VLOT HIER!

KIJK DIE EENS DUIKEN! TJONGE!!

SLIEP UIT! SLIEP UIT! BANGERD!

IK BEN HELEMAAL NIET BANG, MAAR... EH.. IK HEB HOOFDPIJN!

NOU, ANNEKE, JIJ BENT EEN GEBOREN ZWEMSTER. JAMMER DAT BOB ZO'N HOOFDPIJN HAD!

BUS

BADSTRAND

EN TOCH HEB IK EEN HEKEL AAN DAT KLEINE GRUT!

INGANG

R-M-BRINKERHOFF

BONT ALLERLEI

PARAPLU-RAADSEL Tracht in elk gedeelte van de paraplu een dierennaam te lezen met behulp van de daarin getekende letters.

ZOEK OP!

1. Met l is het een uitsteeksel, zonder l gaat er wat in.
2. Met t is het een voertuig, zonder t is het smetteloos.
3. Met k loopt het op vier poten, zonder k groeit het in 't bos.
4. Met een r zit het in de muur of in 't hout, zonder r heeft het een massa tanden.
5. Met een e vind je 't in 't water, zonder e maakt men er bussen van.
6. Met een s is het een onderdeel van 'n schip, zonder s is de glans er af.
7. Met een m gaat het naar de baby's, zonder m kent het geen uitzondering.
8. Met een u is het een spreuk, zonder u soms een lastig karwei.
9. Met een b zit het in je mond, zonder b is het een dier.
10. Met een t is het een smeersel, zonder t de man die 't bereidt.

Oplossingen vorig nummer

HET VREEMDE LAND

Als je de letters in goede volgorde achter elkaar hebt geplaatst, dan lees je:
A R G E N T I N I Ë

KEN JE HEN?

H o t t e n t o t t e n

WOORDJES VORMEN

1. Amsterdam. 2. Seine. 3. April. 4. Faust. 5. Plataan.

LUCIFERSKUNSTJE

VOOR HANDIGE REKENAARS

1. 37. Omgekeerd 73 = 2 × 37 — 1
2. 3, 9, 2 en 18.

$3 + 3 = 6$
$9 - 3 = 6$
$2 \times 3 = 6$
$18 : 3 = 6$

'N KWESTIE VAN BOMEN

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21

Toen Pieterse's zoon een jaar oud was, plantte Pieterse een boom. Hij plantte er nog een toen zijn spruit twee jaar was en zo deed hij verder, elk jaar, totdat de jongen eenentwintig werd. Toen de eenentwintig bomen er stonden ging Pieterse met hem een wandeling maken door de tuin en zoonlief vond er tot zijn verwondering tien rechte bomenrijen, die elk vijf bomen bevatten. En toch waren er in 't geheel maar eenentwintig bomen. Hoe had Pieterse die bomen geplant?

LETTERPUZZLE

Hier heb je de beide woordjes „Arme Ida". Rangschik de letters van die beide woorden op zo'n manier, dat je de naam vormt van een bekend eiland in de Atlantische Oceaan.

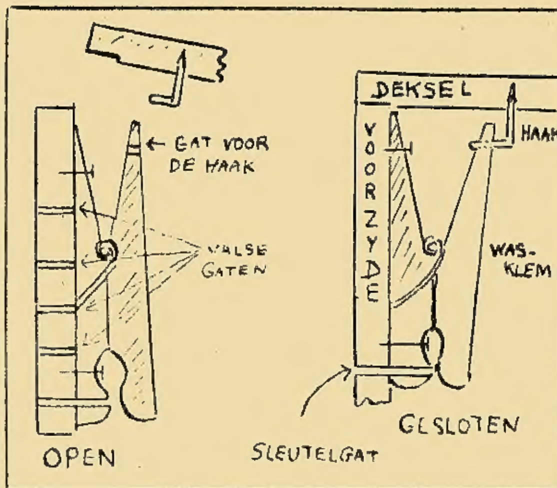

HANDIG GEBRUIK VAN WASKLEMMETJES

DOOSJE MET GEHEIME SLUITING

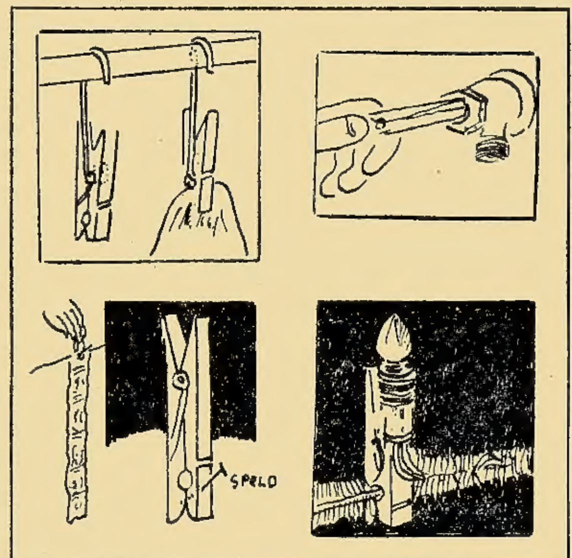
Het is altijd leuk als je 'n doosje hebt, dat anderen niet kunnen openen, omdat ze niet precies weten hoe de vork aan de steel zit. De grootste aardigheid is dat je met een kleine moeite en zonder enige kosten gemakkelijk zelf zo'n doosje kunt maken. Je hebt er immers niets anders voor nodig dan een paar spijkertjes of dunne schroefjes, waarmee je het wasklemmetje vastzet, en een zo'n doodgewoon wasklemmetje. Daar is nog wel aan te komen.

Het aanbrengen van het geheime slot heeft ook niet veel om het lijf. Bekijk de tekening maar eens goed en dan weet je 'r alles van. Aan de binnenkant van het doosje spijker je het waspennetje vast zoals aangegeven. In een van de benen van het waspennetje heb je 'n gaatje gemaakt, waarin het haakje dat je in het deksel slaat precies past. Dan boor je door de voorkant van het doosje en het waspennetje ook een gaatje voor voor het sleutelgat. Dat mag een bijna onzichtbaar gaatje zijn, als het maar groot genoeg is om er het een of ander stevig stukje metaaldraad door te steken, zodat je het andere been van het waspennetje kunt afstoten van het haakje. Om eventuele nieuwsgierigen te misleiden boor je dan in de voorkant nog een massa andere kleine valse gaatjes. Wie daarin peutert bereikt natuurlijk niets. Het doosje is alleen te openen wanneer men precies het sleutelgat treft. Daarom verdient het aanbeveling dit zo nauw en onzichtbaar mogelijk te maken. Probeer het maar eens.

We kunnen nog heel wat meer aanvangen met onze wasklemmetjes dan doosjes maken met 'n geheime sluiting. We kunnen er op gemakkelijke manier kleren mee ophangen. Een manier die een beetje afwijkt van de gewone en beter is. We steken door het metalen rolletje in 't midden een haakje dat we even ombuigen om losschieten te voorkomen en het ondereind buigen we ook om. Dat komt over draad of roede. Als een schroef of liever een boutje niet al te vast zit en we hebben geen tang of sleutel bij de hand, dan kan zo'n klemmetje eveneens uitstekende diensten bewijzen, doordat we de platte uiteinden gebruiken als de benen van een tang. Ook voor 't ophangen en drogen van films of andere dingen bewijst zo'n klemmetje z'n diensten. Hierbij steken we door 't stompe uiteinde een speld en hiermede prikken we de rand van de film of de foto stevig vast, zodat losschieten uitgesloten is. Ten slotte kunnen we op zo'n klemmetje onze lampjes bevestigen voor het versieren van een Kerstboom b.v. Het lampje wordt bevestigd aan 't ene been van 't klemmetje en dan is het een klein kunstje om dat lampje vast te zetten waar we willen. Het is allemaal heel eenvoudig. Je moet maar op 't idee komen.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB BESCHILDERT ZICH!

